

[Glistrup.]

endda nogle tusinde, der vil være forkerte. Og man ved jo, at af de borgere, der får disse opkrævninger, vil mange være på rejse på den tid af året, andre finder ikke umiddelbart selv ud af det, atter andre sender det hen til revisoren, hvor der er sygdom eller ferie eller lignende ting, og derfor er der i allerhøjeste grad brug for, at fejl vil kunne rettes. Imidlertid står der i lovforslagets § 9, at hvis der er gået mere end 4 uger, efter at opkrævningen er kommet frem, så kan selv åbenbare fejl ikke kræves rettet fra den pågældende borgers side. Så må han finde sig i at betale det tvangsopsparingsbeløb, som edb-maskinen nu har fundet det for godt at skrive ud til ham. Vi kender tilfældene med lærlingene i Esbjerg, der får at vide, de skal betale 13 mia kr. eller 600 mill. kr. eller hvad der nu kan være tale om.

Sådan er loven nu engang lavet fra regeringens side, og det er derfor ganske naturligt, at man i udvalget gør opmærksom på, at det da ikke ser særlig fornuftigt ud, og at man henviser til, at den juridiske videnskab for lang tid siden, nemlig i professor Bent Christensens doktordisputats i 1958, har konstateret, at disse frister i skattelovgivningen, hvor det ikke er en borger, der skal vinde ret, men modparten, disse analogier fra ankefristerne, er aldeles unaturlige og forkerte ud fra en retsvidenskabelig betragtning.

Hvis man ud over det retsvidenskabelige forsøger at se på det fra et rimelighedsstandpunkt, så forekommer det sandsynligt, at det ikke bare er de 485.216, som stemte på fremskridtspartiet, der vil finde det urimeligt, at man ikke kan få det rettet, men at der også må være nogle af dem, der støtter de andre partier her i salen, der må være enige i, at en sådan 4 ugers frist for retsfortabelse er aldeles skrupskør set ud fra et hvilket som helst rimelighedsstandpunkt. Men sådan arbejder folketinget nu engang.

Vi gør fra fremskridtspartiets side opmærksom på denne åbenbare fejl både fra et juridisk og fra et politisk synspunkt, men når sådan noget har afsenderstemplet „fremskridtspartiet“, når det er fremskridtspartiet, der kommer og siger: det synes vi virkelig der skal ændres i, ja, så kan selv sådanne rene tåbeligheder ikke rettes. Vi vil opleve her om et øjeblik, at når vi skal til at

stemme om fremskridtspartiets ændringsforslag nr. 18, så vil denne 4 ugers frist blive vedtaget med alle stemmerne i dette ting, i hvert tilfælde alle stemmer fra de udvalgsberettigede partier undtagen fremskridtspartiet. Det er bare et enkelt eksempel på, under hvilke iskolde forhold arbejdet i dette ting foregår.

Så er der jo også andre ændringsforslag. Vi har forsøgt at forpagte regeringspartiets vilje, så længe regeringspartiet selv har deponeret sin vilje i andre folks lommer, og har stillet ændringsforslag, som skulle svare fuldstændig til venstres opfattelse, men som vi jo godt kan forstå at venstre ikke nu kan stemme for af politiske grunde, men formentlig vil gøre det, den dag venstre igen har sin frie vilje.

Vi har foreslået, at man kan indbetale tvangsopsparingen i form af investeringsfundsforeningsbeviser, og det tror jeg også man ville være enig i, hvis man fra regeringens side havde kunnet stemme overensstemmende med den side af salen, der sikkert står regeringens hjerte nærmest, men det kan man altså ikke, og derfor må vi vel også se i øjnene, at dette forslag bliver nedstemt.

Dernæst har vi fremsat et forslag om, at der kan tvangsopspareres i obligationer, og dér bliver forholdet vel det, at vi får vedtaget en regel om, at finansministeren administrativt kan afgøre, i hvilket omfang man kan bruge obligationer som tvangsopsparingsgrundlag. Det er efter vor mening ikke betryggende, at noget så centralt skal fastsættes uden for folketinget. Det er ikke betryggende, at borgerne, der skal finde frem til de gældende regler, ikke kan klare sig med lovtæksten alene på et så væsentligt område. Vi vil derfor anbefale, at man stemmer for vort ændringsforslag nr. 10, i hvilket man har de helt præcise regler for, hvordan man kan binde i obligationer, i stedet for at det skal henskydes til en eller anden administrativ afgørelse. Det er jo et område, der er velbekendt fra lovgivningen, fordi vi har haft binding i obligationer for kapitalbindingskontienes vedkommende ned gennem årene, og derfor er der ingen grund til, at folketinget skal fraskrive sig sin lovgivningsmagt på dette område. Det spørgsmål, hvor der muligt kan forventes at være en realitetsforskel mellem de regler, som vi har